

Støtteforeningen ved Hospice Søholm Aarhus Nyhedsbrev nr 63, Februar 2022

2022 åbner sig. Der købes blomster, krukker ordnes, frivillige fra Hospice Søholm er på TV i tre bevægende udsendelser.

En verden normaliseres langsomt og gradvis sættes gang i de gamle aktiviteter, der glæder og fylder i hverdagen.

I dette nummer af nyhedsbrevet fortæller Gro Stoltze Katborg, psykolog på hospice lidt om, hvordan hun kan støtte patienterne med deres bekymringer og usikkerhed.

Tak til jer, der har sendt os en mailadresse, så vi i stedet for at bruge pengene til porto, kan købe blomster i stedet for.

Skriv gerne til os: **kontakt@hospice-aarhus.dk**

*På bestyrelsens vegne
Krista Franck*

Psykolog på hospice – samtaler med døende og deres pårørende

Af Gro Stoltze Katborg
Psykolog & Specialist i psykoterapi

Den døende kan have nogle bekymringer, som kan strække sig bagud i tiden i fortrydelse over det, som ikke lod sig gøre i livet i relationen til nærtstående. Andre gange går bekymringen frem i tiden i usikkerhed over, hvordan det skal gå deres elskede, når de ikke længere selv er tilstede til at drage omsorg for, hjælpe, støtte og værne om dem.

Jeg har samtaler med en døende mand, som har mistet den nære kontakt til sine voksne børn, og nu i dødens nærhed gerne vil arbejde på en større forbundethed til dem. Jeg har flere samtaler med manden selv, hvor vi sammen undersøger, hvad der er at sige og gøre.

I en fælles samtale med manden og hans to børn bliver min opgave at bringe de ord frem, som familien har svært ved at sige til hinanden og gøre dem opmærksomme både på deres fortrydelse, men i særdeleshed på deres kærlige intentioner i mødet med hinanden. Manden og hans 2 børn får andre øjne for hinanden og når at komme i en mere fordybet kontakt.

Andre gange kan min opgave bestå i at italesætte den betydning, den døende har og har haft. Det kan give den syge fornemmelsen af at være et menneske, som med sine erfaringer og livsvisdom har bidraget med noget betydningsfuldt til sine medmennesker.

På mere struktureret vis kaldes denne tilgang til samtaler med den døende værdighedsterapi. Den er importeret fra Canada og Australien og har også bredt sig til den palliative indsats her i Danmark.

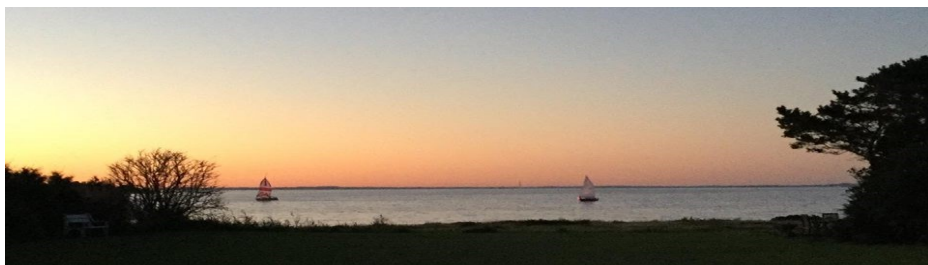
I mine møder og samtaler med mennesker på hospice er jeg optaget af at komme den døendes livsverden så nær som muligt. Den syges mange funktionstab kan gøre det svært for patienten at genkende sig selv, men det kan også være en udfordring i kontakten til de pårørende, som oplever at have mistet "den de kendte".

Der kan være brug for min hjælp, til at de kan forbinde sig med hinanden over den afstand, der nogen gange vokser frem.

Jeg taler med mange pårørende og efterlevende. Alle er de mærkede af tabene – både det der mistes undervejs i sygdomsforløbet og det endelige tab af deres nærtstående.

De fleste af dem jeg taler med, ser anderledes på verden end tidligere. Overvejelser om liv og eksistens træder tydeligere frem.

Meningen med tilværelsen kan være drastisk forandret eller helt forsvundet i det mindste for en tid.

En ung mand, som efter tabet af sin kæreste oplever, at hele hans forestillede fremtid er forsvundet og livet nu er "nulstillet". Min opgave er i første omgang at stå stille i den voldsomme sorg og smerte og forsøge sammen med ham at udholde, at det mest meningsgivende i hans liv er forsvundet.

Når jeg taler med efterlevende er min opmærksomhed på, at de sorgramte hen ad vejen kan bevæge sig mellem tilstande forbundet med tabet og savnet og samtidig få en hverdag til at fungere, om end den kan se helt anderledes ud end tidligere.

Dette billede af sorgprocessen kaldes to-spors-modellen og er den mest anvendte i nyere forståelse af sorg.

En kvinde, der har mistet sin mand, har svært ved at vende tilbage til sin hverdag. Hun bliver konstant overvældet af sine følelser, begynder at undgå sociale sammenhænge og tager i stedet på kirkegården for at være sammen med sin mand. Vi arbejder via konkrete opgaver sammen om, at kvinden vender tilbage til sin hverdag og genoptager kontakten til nogle af sine nærtstående.

Min primære opgave som psykolog er at tale med patienter og deres pårørende og efterlevende. Derudover deltager jeg i det tværfaglige samarbejde på hospice og fungerer også som en sparringspartner for de andre faggrupper i huset, når de har brug for min psykologfaglige viden.